

1. FEJEZET

AQUESTA

Van, akinek ügyes a keze, és van, aki szerencsés, de Csimbók abban a pillanatban rájött, hogy őt egyiknek sem lehet nevezni. Nem sikerült elválni a kalmár erszénzsinóráját, így csak állt ott, kővé dermedve, markában a bukszával. Jól tudta, hogy a zsebtolvajok törvénykönyve csak egyetlen érintést engedélyez, ezért korábban már két elhibázott próbálkozása után kötelességtudón beleolvadt a tömegbe. A harmadik hiba azonban azt jelentti, hogy ismét nem kap vacsorát. Csakhogy Csimbók gyomra túl hangosan korgott ahhoz, hogy elérse az erszényt.

Tétovázott, kezével a kalmár kabátja alatt.

Újra próbálkozom?

A gondolat önmagában is örültségnek tűnt, de az üres gyomrából feltörő zaj elnyomta a józan ész kiáltását. Végső elkeseredésében hátrahagyta az óvatosságot. A bőr furcsán vastagnak tűnt. Csimbók oda-vissza nyiszált, és lazulni érezte az erszényt, ám valami mégsem stimmelt. A következő szempillantásban rájött, mi a baj: az erszény zsinórja helyett a kalmár derékövét vágta át. A rá akasztott fegyverek súlyától a bőrszík kígyóként sziszegve csúszott le a kövér fickó pókhasáról, és végignyúlt a kockakövön.

A kővé meredt Csimbók a lélegzetét is visszatartotta, és lepergett a szeme előtt tíz kiábrándító életéve.

Fuss! – szólalt meg egy hang a fejében, és rádöbbsent, hogy egy, talán két szívdobbanásnyi ideje van, mielőtt áldozata felfogja, mi...

A kalmár feléje fordult.

A nagydarab, puhára hízott fickó nyeregtáskaszerű pofazacskóját vörösre csípte a hideg. Elkerekedett szeme a pénzeszacskójára szegeződött Csimbók kezében.

– Hé, te! – A férfi a töréért nyúlt, és meglepett arccal ébredt rá, hogy nincs a helyén. A másik fegyveréhez kapott, de mindkét gyilkot a földön fekvő találta.

Csimbók ekkor már elővette az okosabb énjét, és nekiiramodott. A legésszerűbb menekülési út egy dühöngő óriás elől a legkeskenyebb repedésen át vezet. Bevetette magát a Kék Hattyú fogadó előtt álló söröskocsi alá, és kicsusszant a túloldalon. Felugrott, és a kést meg az erszényt a melléhez szorítva a sikátor felé iszkolt. A friss hó nehezítette a haladást, és egy sarkon bekanyarodva apró lábai megcsúsztak a földön.

– Tolvaj! Fogják meg! – A kiáltások most már messzebről hallatszottak, mint remélni merete volna.

Csimbók csak futott tovább. Végre elérte az istállót, és bebukott a trágyarakást körbekerítő keresztlécek közé. Kimerülten a túlsó falhoz hátrált, és leguggolt. A kést az övébe dugta, a pénzeszacskót pedig az ingjébe tömte, ami árulkodón kidudorodott. A gőzölgő trágyahalmok között lihegve erőltette a fülét, hátha meghall valamit a fülébe doboló vér zaján kívül.

– Hát itt vagy! – kiáltott fel Elbright, és a hóban megcsúsztatva belekapaszkodott a kerítésbe. – Micsoda egy agyalágyult vagy te! Csak állsz ott, és várod, hogy az a barom megforduljon! Neked egy csepp sütnivalód sincs, Csimbók! Egyszerűen ez van, és kész! Asse tudom, minek veszem a fáradságot, hogy tanítsalak!

Csimbók és a többi fiúcska csak Öregembernek becézték a tizenhárom éves Elbrightot. Kis bandájukban egyedül Elbright viselt valódi köpenyt, egy piszkos, sötét rongyot, amit kopott fém melltűvel fogott össze. Csimbók nem szívesen okozott csalódást a csapatuk legokosabb és legnagyobb múltú tagjának.

Parázs nevetve érkezett egy perccel később, és odaállt Elbright mellé.

– Mi olyan vicces? – korholta a bandavezér.

– De... de hát ez... – Parázs nem tudta befejezni, mert a mondat nevetésbe fulladt.

A másik kettőhöz hasonlóan Parázs is koszos, cingár legény volt, különféle méretű, össze nem illő ruhadarabokban. Túlzottan hosszú nadrágja felhajtott szárában megült a hó. Csak a tunikája illett rá pontosan. A zöld brokátból készült, finom bőrszegéllyel varrott holmi közepén szépen faragott rúdombokkal záródott. Az Öregembernél egy évvel fiatalabb fiú kicsit magasabbra és kicsit szélesebbre is nőtt a vezetőjüknel. A tolvajbanda íratlan szervezetében Parázs a második helyet foglalta el, ő volt az agyas Elbright izmos jobbkeze. Kine, a csapat utolsó tagja zsebestehetsége okán a harmadik pozícióba került. Ezzel Csimbók egyértelműen a ranglétra alján foglalt helyet. Mérete is megerősítette helyzetét: a többiektől több fejjel alacsonyabb fiúcska körülbelül annyit nyomhatott, mint egy ázott macska.

– Hagyd abba, ha mondom! – förmedt a helyettesére Öregember. – Próbálok megtanítani a kölyköt egy-két fogásra! Meg is ölhatték volna! Ostoba húzást csinált, ennyi az egész!

– Szerintem meg ragyogó lépés volt! – Parázs elhallgatott, és kitörölte a könnyet a szeméből. – Persze hogy ostoba húzás, de milyen látványos! Csak áll ott és pislog, miközbe' a fickó a töréért nyúl. De nincs tör, mert ez a kis agyalágyult levágta az egész átkozott derékszíját! Aztán meg... – Parázs alig bírta visszatartani

tani a röhögést. – A legjobb rész meg az, amikor Csimbók elfut, az az ökor üldözni kezdi, de lecsúszik a nadrágja. A fickó úgy dőlt el, mint egy kivágott fa! *Bumm!* Fejjel a kanálisba! Marra, egyszerűen óriási volt!

Elbright próbált komor arcot vágni, de Parázs elbeszélését hallgatva csakhamar már mind a négyen hahotáztak.

– Jóvan, jóvan, elég! – nyerte vissza a lélegzetét a bandavezér, és rögvest a munkára terelte a szót. – Lássuk a zsákmányt!

Csimbók előhalászta az erszényt, és szélesen vigyorogva átadta.

– Nehéznek tűnik – jelentette ki büszkén.

Elbright széthúzta a buksza nyílását, de összefonta a szemöldökét a tartalma láttán.

– Csak rézgarasok.

Csalódott pillantást váltott Parázssal, és Csimbók pillanatnyi lelkesültsége azonnal ellillant.

– De hát nehéznek tűnt – ismételte meg, inkább csak magának.

– Most mi legyen? – kérdezte Parázs. – Adjunk neki még egy esélyt?

Elbright megrázta a fejét.

– Nem, és egy darabig mi is elkerüljük a Templom teret. Túl sokan látták Csimbókot. Közelebb merészkedünk a városkapuhoz. Várjuk az idegeneket, és reméljük, szerencsénk lesz.

– Nem akarsz... – kezdte Csimbók.

– Nem. Ide a késemet. Most Parázs jön.

A fiúk futólépésben indultak a palota fala felé, és a reggeli járőr nyomait követték a friss hóban. Aztán keletnek fordultak, és beléptek a Császári térre. Avryn apraja-nagyja a Télvíz-ünnepre érkezett, és a város főterén csak úgy nyüzsögtek a mit sem sejtő áldozatok.

– Ott – mutatott Elbright a városkapu felé. – Az a kettő. Látjátok? Az egyik magas, a másik alacsonyabb.

- Micsoda szájalmas alakok! – jegyezte meg Csimbók.
- Fáradtak – értett egyet Parázs.
- Bizonyára egész éjjel lovagoltak a viharban – találgatott Elbright mohó vigorral. – Gyerünk, Parázs, vezesd elő a készséges istállófiú figurát! Na, most figyelj, Csimbókom! Így kell ezt csinálni! Lehet, hogy ez az utolsó reményed, mer’ az erszényvágáshoz láthatólag nem konyítasz.

Royce és Hadrian jégbe fagyott lovakon érkeztek meg a Császári térre. A hideg ellen védekező kalandorok úgy néztek ki, mint egy pár, deres takaróba burkolózó szellem. Annak ellenére, hogy magukra vették minden ruhájukat, még így is kevésbé mondhatták felkészültnek magukat egy téli utazásra, és még kevésbé a Rati-bor és Aquesta között húzódó hegyi hágókra. Az egész éjjel dühöngő hóvihar sem sokat javított a dolgon. A két férfi lefékezte a lovát, és Royce észrevette, hogy a társa összetett tenyerébe lehel. Egyikük sem viselt téli kesztyűt. Hadrian a takarójából letépett csíkokat csavart a kézfejére, míg kalandortársa a ruhájába rejtette a kezét. Kézfej nélküli karjainak látványa az öreg varázslóra emlékeztette Royce-ot. Ratiboron átkelve szereztek tudomást a haláláról. Ezrahaddon éjjeli merénylet áldozata lett, és a mágus örökre elnémult.

Szereztek volna kesztyűt is, csakhogy amint megérkeztek Rati-borba, megpillantották a nemzetelvűek vezérének kivégzését hirdető táblákat. A birodalom a fővárosban, Aquestában, a Télvíz-ünnep részeként tervezte nyilvánosan megégetni Degan Gauntot. Miután Hadrian és Royce hónapokig hanykódott a tengeren és bolyongott a sötét dzsungelekben Gaunt nyomában, döbbsen látták a város tavernáinak ajtajára szögezett, Gaunt hollétéről

árulkodó plakátokat. Attól tartva, hogy ismét valami bonyodalom állja útjukat, kora reggel, még az üzletek nyitása előtt elhagyták a várost.

Royce letekerte az arcáról a sálát, hátrahúzta a csuklyát, és körülnézett. A hófödte palota elfoglalta a tér déli felét, míg a másik oldalt az üzletek és árusok uralták. A szörmekereskedők prémes sapkákat és kalapokat árultak. A cipészek a járókelőknek hízelegtek, és olajat ajánlgattak a csizmájukra. A pékek hópehely alakú süteményekkel és fehér porcukorral leborított finomságokkal csábították az utazókat. Mindenütt a közelgő ünnepet hirdető, színes zászlók repkedtek.

Royce még alig szállt le a lóról, amikor egy fiú szaladt oda hozzá.

– Megköthetem a lovakat, jó uraim? Egy éjszaka az istállóban csak egy ezüst. Magam fogom őket lecsutakolni, és gondoskodom, hogy jóféle zabot kapjanak.

Hadrian is hátratolta a csuklyáját, aztán a lóhátról lecsusszanva a fiúra mosolygott.

– És altatódalt is énekelsz nekik?

– Hogyne, uram! – felelte a fiú, anélkül, hogy kiesett volna a szerepéből. – Két rézpénzzel több lesz az ára, de nagyon szép a hangom, tényleg az!

– A város minden istállója öt rézgarasért veszi be a lovakat – vetette ellene Royce.

– Ebben a hónapba nem, nagy jó uram! Három napja télvízidei díjakat számítanak fel. Az istállók és szobák egyébként is gyorsan megtelnek, de legfőképp ilyentájt. Szerencsétek van, hogy korán érkeztetek! Két héten belül már csak a mezőn lesz hely a lovaknak, a vadászeleken túl. Akkor már csak döngölt padlójú kunyhókban kaptok szállást, ahol öt ezüstért úgy fekszenek majd egymás mellett az utazók, mint az ölfá. Ismerem a vá-

ros legjobb helyeit és legkedvezőbb árait. Egy ezüst megér ennyit. Pár nappal később már kétszer ennyibe fog kerülni.

Royce megnézte magának a gyereket.

– Hogy hívnak?

– Parázs, a bátor. – Kihúzta magát, és megigazította a tunikája gallérját.

Hadrian felkacagott, úgy tudakolta:

– No és miért hívnak így?

– Mer’ sohase’ hátrálok meg a harc elől, uram.

– Csak nem így szerezted a tunikádat is? – érdeklődött Royce.

A fiú lenézett a ruhájára, mintha először venné észre a darabot.

– Ezt az öreg rongyot? Otthon van ennél szebb, öt is! Csak azér’ hordom ezt a régi hacukát, hogy a jobbakat ne kelljen összekoszolni a hóban.

– Nos, Parázs, el tudnád vezetni ezeket a lovakat az Öregerőd ivó istállójába a Hall és Coswall sarkán?

– Hogyne tudnám, uram! Remek választás, ha megjegyyezhetem! Az Öregerőd nem csak megbecsült tulajdonosáról híres, hanem tisztességes áraitól is. Pont ezt a helyet akartam javasolni, uram.

Royce rásomolygott, aztán a távolabb őgyelgő két fiúra fordította a figyelmét, akik úgy tettek, mintha nem ismernék Parazsat. Odaintette őket. Az utcakölykök először tévováztak, de a megismételt kézmozdulatra vonakodva közelebb jöttek.

– Mi a nevetek?

– Elbright, uram – felelte a magasabbik. A Parázsnál idősebbnek látszó fiú kést rejtegetett a köpenye alatt. Royce azt gyanította, ő lehet a banda valódi vezére, és csak odaküldte a másikat, hogy adja elő a színjátékot.

– Csimbók, uram – válaszolt a másik is, aki mindegyiknél fiatalabbnak tűnt. Haján látszott, hogy nemrég nyírták meg egy

tompa kés segítségével. Szinte semmit sem viselt a foltos, kopott gyapjúrongyokon kívül. Ingje és nadrágja alól kilátszott rózsaszín bokája és lába szára. Minden ruhája közül a vállára terített, szakadt zsák illett a testére a legjobban. A lábát is ugyanaz az anyag védte a hidegtől, amit zsineggel kötött meg a bokája körül.

Hadrian végigtapogatta a lóra kötött felszerelését, és kivette a kétkezes pallost, aztán becsúsztatta a köpönyege alatt elrejtett hüvelybe.

Royce átadott két ezüstdenetiust az első fiúnak, aztán mindháromhoz intézve a szavait, így szólt:

– Parázs cimborátok elszállásoltatja a lovainkat az Öregerődben, és szobát foglal nekünk. Amíg ő ezt elintézi, ti ketten itt maradtok, és feleltek néhány kérdésünkre.

– De, ööö, uram, azt nem lehet... – kezdte Elbright, ám a tolvaj ügyet sem vetett rá.

– Amikor pedig Parázs visszatér az Öregerődből az elismeréssel, *mindegyikőtök* kap tőlem egy ezüstöt. Ám ha nem jön vissza, ha helyette meglóg és eladja a lovakat, mindkettőtök torkát elvágom, és a lábatoknál fogva a városkapura akasztalak benneteket. Egy vödörbe csorgatom a véreteket, és azzal festem ki a táblára, hogy az egész város lássa: Parázs, a bátor lótolvaj. Ezt követően a birodalmi őrség és *egyéb kapcsolataim* segítségével őt is levadászom, és ugyanebben az elbánásban lesz része. – Fenyegetőn meredt a fiúra. – Értjük egymást, Parázs?

A három legény tátott szájjal bámult rá.

– Marra! Nem nagyon bízol az emberekben, uram! – köpte ki Csimbók.

A kalandor baljósan vigyorgott.

– A szobát Grim és Baldwin névre foglalld! Na eridj, Parázs, de siess vissza! Ugye nem akarod túl sokáig váratni a cimboráidat?

Parázs elvezette a két lovat, a két másik ideges pillantásaitól övezve. Amikor Parázs hátranézett, Elbright alig láthatóan meg-
rázta a fejét.

– Most pedig, fiúk, meséljétek el, mivel készül a város az idej
ünnepekre?

– Nos hát... – kezdte Elbright –, hitemre ez lesz az elmúlt száz
év legemlékezetesebb télvíz-ünnep, mivelhogy tudvalevőleg most
tartják a császárnő kézfogóját, meg minden.

– Kézfogóját? – emelte fel a fejét Hadrian.

– Igen, uram. Aszintem, ezt mindenki tudja. Hónapokkal ez-
előtt kiküldték a meghívókat, és mindenféle gazdag népek jön-
nek a városba, még királyok és királynők is.

– Kihez megy hozzá? – érdeklődött Royce.

– Ethelred *kurafisághoz* – felelte Csimbók.

– Kuss, Csimbók! – figyelmeztette Elbright fojtott hangon.

– Az az ember egy kigyó!

Az idősebbik utcagyerek felmordult, és fülön vágta a társát.

– Ha így folytatod, még a bitón végzed! – Hadrian és Royce
felé visszafordulva így folytatta:

– Csimbók bele van esve a császárnőbe. Nem tetszik neki az
öreg király, mer’ hogy elveszi őhatalmasságát, meg minden.

– Ő egy istennő, az bizony! – jelentette ki a fiatalabbik el-
homályosodó szemmel. – Egyszer láttam. Amikor a múlt nyá-
ron beszédet tartott az erkélyéről. Felmásztam a tetőre, hogy
jobban lássam. Úgy ragyogott, mint egy csillag, az szentigaz!
Marra, olyan gyönyörű! Az embernek csak rá köll nézni, egy-
ből látszik, hogy Novron leánya. Még sose láttam ilyen szép-
séget.

– Látjátok, uraim? Csimbók teljesen meggárgyul, amikor a
császárnőre terelődik a szó – szabadkozott Elbright. – Jobb lesz,
ha megbarátkozik vele, hogy megin’ Ethelred régens fogja irányí-

tani a dolgokat. Nem mintha valaha is más lett volna a helyzet, mivel a császárnő ugye beteg volt, meg minden.

– Megbetegítette a szörnyeteg, amit megölt északon – magyarázta Csimbók. – Modina császárnő haldoklott a méregtől, és jöttek a gyógyítók százával, de egyik se tudott segíteni neki. Aztán Saldur régens hét napon és hét éjjelen át imádkozott, még ételt és italt sem vett magához. Maribor megmutatta neki, hogy csak a Tarin völgyéből származó, Amilia nevű szolgálólány tiszta szíve mentheti meg a császárnőt. És így is lett. Lady Amilia gondoskodik a császárnőnkéről, és nagyszerű munkát végez. – A fiúcska nagy levegőt vett, felragyogott a szeme, és mosoly terült szét az arcán.

– Csimbók, elég lesz! – figyelmeztette Elbright.

– Mit ácsolnak ott? – kérdezte Royce a tér közepére mutatva, ahol éppen egy hatalmas tribünt építettek. – Csak nem ott tartják a kézfogót?

– Nem, az esküvő a székesegyházban lesz. Ezekről a kivégzéseket nézhetik majd az emberek. Kivégzik a felkelés vezetőjét.

– Erről mi is hallottunk – mondta halkán Hadrian.

– Vagy úgy, tehát a kivégzésre jöttetek?

– Többé-kevésbé.

– Én már kiválasztottam a helyünket. Előző éjszaka beküldöm Csimbókot, hogy foglalja nekünk az üléseket.

– Hé, mér' pont nekem kell menni? – kérdezett vissza a megnevezett.

– Mert Parázs és én a cuccot visszük. Te túl kicsi vagy, hogy segíts, Kine meg beteg, úgyhogy...

– De neked van köpenyed, és nagyon hideg lesz odafent éjszaka.

A két fiú tovább veszekedett, de Royce észrevette, hogy a barátja már nem figyel. Hadrian a palota kapuit, falait, főbejárátát pásztázta. Az őrszemeket számolta.

Az Öregerőd szobái nem különböztek a többi fogadóétól: az apró, színtelen, kopott deszkapadlójú helyiségekben dohszag uralkodott. Minden szobában tűzifát hordtak a kandalló mellé, de sohasem bizonyult elégnek egész éjszakára. A lakók kénytelenek voltak csillagászati áron több fát vásárolni, ha melegebben akartak maradni. Royce végigjárta a szokásos köreit az utcán, és olyan arcok után kutatott, amelyek túl sokszor bukkantak fel. Senki sem vette észre az érkezésüket, legalábbis senki olyan, aki számított volna, így elégedetten visszatért a szobába.

– Nyolcas szoba. Már lassan egy hete itt van – szólt köszönés helyett.

– Egy hete? Miért jött ilyen korán? – lepődött meg Hadrian.

– Ha te tizenkét hónapból tízet egy kolostorban töltenél, nem érkeznel te is korábban a Télvíz-ünnepre?

A zsoldos felvette a kardjait, és a társával együtt nekivágott a folyosónak. Royce egy pillanatig babrált az egyik sokat látott ajtó zárjával, aztán hangtalanul benyitott. A szoba túlsó végén két gyertya égett egy tányérokka, poharakkal és borosüveggel megpakolt asztalkán. Egy bársonyba és selyembe öltözött férfi álldogált a falitükör előtt, és a szőke haját lófárokba fogó szalagot vizsgálgatta, majd megrángatta a kabátja magas gallérját.

– Úgy látszik, már várt minket – mondta Hadrian.

– Várt valakit – pontosított Royce.

– Mi a... – pördült meg a riadt Albert Winslow. – Nem szoktatok kopogni?

– Mit is mondhatnék? – huppant le az ágyra a tolvaj. – Tolvaj csirkefogók vagyunk.

– Csirkefogók, annyi bizonyos – helyesbített Albert –, de hogy tolvajok? Mikor loptatok valamit utoljára?

– Csak nem elégedetlenséget érzékelek a hangodban?

– Várgróf vagyok. Vigyáznom kell a jó híremre, és ehhez bizonyos mérvű bevételre van szükség. A pénzforrás pedig elapad, amikor ti ketten lustálkodtok.

Hadrian helyet foglalt az asztalnál.

– Nem elégedetlen. Veszekedős kedvében van.

– Ezért jöttél ilyen korán? – vette át a szót Royce. – Hogy felhajts valami munkát?

– Részben. De még inkább el kellett szabadulnom a Szelek Apátságából. Kezdek nevetség tárgya lenni. Amikor például Darref urasággal találkoztam, egyfolytában a szerzetes-várgróf viccekkel ugratott. Lady Mae ugyanakkor tetszetősnek találja jámbor visszavonultságomat.

– És ő volna az, aki...? – Hadrian a mutatóujját csavargatva a szépen megterített asztalra bökött.

– Igen. Éppen most készültem érte menni. De nagyon úgy tűnik, ezt most el kell halasztanom. – Egyikükről a másikukra pillantgatott, és felsóhajtott.

– Sajnálom.

– Remélem, ez a munka jól fizet. Új a zekém, és még tartozom a szabónak. – Elfújta a gyertyákat, aztán elfoglalta a Hadriannel szemközti széket.

– Mi újság északon? – érdeklődött Royce.

Albert elgondolkodva összecsücsörítette az ajkát.

– Gondolom, hallottatok róla, hogy Medford elesett? A birodalmi csapatok bevonultak, ahogyan a többi környező várba is, a Drondil-mező kivételével.

Royce felült.

– Nem, erről nem hallottunk. Gwen hogy van?

– Fogalmam sincs. Már én is itt kaptam a hírt.

– Alrik és Arista még a Drondil-mezőn vannak? – kérdezte Hadrian.

– Alrik király igen, de nem hiszem, hogy a hercegnőt megtalálnátok ott. Úgy hiszem, Ratibor igazgatására adta a fejét. Kinevezték polgármesternek, legalábbis én így hallottam.

– Nem – rázta a fejét a zsoldos. – Nemrég jövünk onnan. A csata után kormányozta a várost, de néhány hónapja az éjszaka közepén elhagyta Ratibort. Senki sem tudja, miért. Azt gondoltam, hazatért.

Albert vállat vont.

– Talán így esett, bár nekem ezt egy szóval sem említette senki. Jobban is tette, ha nem ment haza. A birkák körülvették a várat. Se ki, se be. Csak idő kérdése, és Alrik végül megadja magát.

– Na és az apátság? Bekopogtattak már a birodalmiak? – tudakolta Royce.

Albert megrázta a fejét.

– Nem tudok róla, de, mint már mondtam, én itt tartózkodtam, amikor a birkák átkeltek a Galewyren.

A tolvaj felugrott, és nekilátott körözni a szobában.

– Van még valami? – folytatta Hadrian.

– Azt beszélik, Tur Del Furt megszállták a goblinok. De ez egyelőre csak szóbeszéd.

– Nem csak szóbeszéd.

– Nocsak...

– Mi is láttuk. Igazából mi vagyunk a felelősek.

– Ez érdekesen... hangzik.

Royce megtorpant, és a társára nézett.

– Jobb, ha nem tudja a részleteket.

– Szóval mit is kerestek itt Aquestában? – váltott témát Albert.

– Valami azt súgja, nem a Télvíz-ünnepre érkeztetek.

– Kiszabadítjuk Degan Gauntot a palota tömlöcéből, és szükségünk van rád a szokásos belső munkához – bökte ki Royce.

– Tényleg? Ugye tudjátok, hogy az ünnep alkalmával tervezik a kivégzését?

– Igen, ezért is kell sietnünk. Pech volna lekésni – tette hozzá Hadrian.

– Megörültetek? A palotából? A Téli-ünnep idején? Nem hallottatok erről a kis menyegzőről, ami készülődik? Csöppet megerősítik az őrséget. Minden egyes nap új emberek sorakoznak az udvaron, akik az őrségbe jelentkeznek.

– Mit akarsz ezzel mondani? – nézett rá Hadrian.

– Éppen hogy az előnyünkre fogjuk használni ezt a nászt! – mutatott rá Royce. – Van már valaki a városban, akit mi is ismerünk?

– Genny és Leó már ideértek, azt hiszem.

– Tényleg? Ez csodás! Lépj velük kapcsolatba! Biztosan szobát kaptak a palotában. Derítsd ki, be tudnak-e juttatni! Aztán tudj meg mindent, amit csak lehet, főképp arról, hol tartják fogva Gauntot.

– Pénzre lesz szükségem. Csak néhány helyi bála akartam benézni, és talán egy lakomára. Ha be akartok juttatni a palotába, jobb ruhák kellene. Marra, nézzétek a cipőmet! Nézzétek csak meg! Ebben nem kerülhetek a császárnő színe elé.

– Egyelőre kérj kölcsön Genny-től és Leótól! – tanácsolta Royce. – Még ma éjszaka elindulok Medfordba, és hozok annyi pénzt, amivel fedezheted a kiadásaidat.

– Visszamész? Ma éjszaka? De hát csak most érkezted meg, nem?

A tolvaj bólintott.

– Nincs baja – nyugtatta a barátját Hadrian. – Bizonyos, hogy az ostrom előtt kijutott a városból.

– Van még egy hónap Télvízig. Egy héten belül visszaérek. Addig is, tudjatok meg, amit csak lehet, és amikor visszajöttem, kieszelünk valamit.

– Nos – morogta Albert –, legalább a Télvíz-ünnep izgalmasnak ígérkezik.

2. FEJEZET

ÚT A SÖTÉTSÉGBE

V alaki nyüszített.

Ezúttal férfigagnak hallatszott, ráadásul Arista biztosra vette, hogy már hallotta azelőtt. Végezetül mindenki zokogott. Néhányan dührohamban törtek ki. Az egyik nő leginkább sikoltzott, de nemrégiben elvitték. Arista nem ringatta magát abba az ábrándba, hogy az asszonyt szabadon eresztették. Hallotta, amint elvonszolják a testét. A nyüszítő férfi olykor még felkiáltott, de néhány napja csendesebbnek tűnt. Már nem jajveszékelt. Nem sokkal korábban imádkozni hallotta. A hercegnő meglepetéssel nyugtázta, hogy nem a szabadulásért, vagy a gyors halálért fohászzkodott. Mindig csak *őerte*. Maribort kérte, hogy óvja meg *őt*, de a sok zavaros beszéd közepette a hercegnő egyszer sem tudta elkapni a szeretett nő nevét.

A sötétben nem lehetett mérni az idő múlását. Arista próbálta számolni az étkezéseket, de korgó gyomrából ítélve a napi egyszeri táplálkozás sem adatott meg neki. Hetek telhettek el az elfogása óta. Azalatt az idő alatt egyszer sem hallotta Gaunt hangját, pedig kiáltozott is neki. Egyes egyedül aznap hallotta, amikor Hilfreddel ki akarták szabadítani a hadvezért, de felsültek.

Azóta a zárkájában tartózkodott, ami összesen egy szennyes-vödört és néhány maroknyi szalmát tartalmazott. Olyan kicsi helyiségbe zárták, hogy egyszerre mind a négy falat megérinthetete, amitől leginkább kalickában, vagy sírhant alatt érezte magát. Tudta, hogy egykor a Thrace néven megismert Modinát is így tartották fogva. Talán pont ugyanabban a cellában. Miután elvezített mindent és mindenkit, ami valaha is számított neki, rémálmaiban sem következhetett volna be olyan pillanat, amikor egyedül ébred a sötétben, bármiféle magyarázat vagy indok nélkül. Bizonyosan megőriztette a lányt, hogy nem tudja, hol van, vagy miképpen került oda.

A saját tragédiája ellenére Arista hitte, hogy nincsen egyedül a világban. Amikor a bátyja, Alrik hírt kap az eltűnéséről, eget-földet felfogat, hogy megtalálja. Az apjuk halála kapcsán igen közel kerültek egymáshoz. Többé nem számított, hogy Alrik egyszer kiváltságos fiú utód volt, és ő sem maradt ugyanaz a féltékeny, visszavonultan élő nővér. Olykor még mindig vitáztak, ám ennek ellenére semmi sem állhatja majd Alrik útját, ha meg akarja találni a nővérét. Szélesebb családjá, a Pickeringek segítségét fogja kérni. Talán még Royce-ot és Hadriant is a megmentésére rendeli, akikre Alrik szeretetteljesen, csak mint királyi védelmezőkként utalt. Már nem lehetnek messze.

Arista elképzelte Hadrian félmosolyát. Fáj az emlék, de az emléje nem eresztette a képet. A férfi hangja, kezének érintése, és az apró sebhely az állán megsajdították a szívét. Éltek át gyengéd pillanatokot együtt, de a zsoldos részéről mindig csak kedvességben, együttérzésben nyilvánultak meg – részvétet érzett egy fájdalommal vagy szükséggel küzdő ember iránt. Aristában csupán *a hercegnőt*, munkaadóját látta, egy újabb elkeseredett nemes hölgyet.

Milyen üres életet is éltem! Olyanokat tartok a legjobb barátainak, akiknek a munkájáért fizetek.

Hinni akart benne, hogy Hadrian is különlegesnek tartja őt, hogy az úton együtt eltöltött idő megkedveltette őt a férfival, hogy Hadriannek is ugyanolyan sokat jelentett, mint neki. Remélte, okosabbnak, rátermettebbnek tartja a legtöbb nőnél. De még ha így is lehetett, a férfiak nem okos, meg rátermett nőkre vágytak, hanem szépekre. Arista nem tartotta magát Alenda Lanaklinhoz, vagy Lenare Pickeringhez hasonlóan szépnek. Bárcsak Hadrian is úgy nézne rá, ahogyan Emery és Hilfred tette.

Akkor már ő is halott volna.

Kőhöz súrlódó kő mordult bele a folyosók csendjébe. Lépések visszhangoztak a járatokban. Valaki közeledett.

Nem ilyenkor hordták körbe az ételt. Nem tudta számon tartani a napokat a sötétségben, de azzal tisztában volt, hogy addig nem jön étel, amíg már szinte nem is remélte, hogy valaha is enni kap. Olyan keveset adtak, hogy a híg, záptojásszagú levest is örömmel fogadta.

A lépések két ember cipőjétől származtak. Az elsőben az őrt ismerte fel, aki fémet viselt és jellegzetes *bim-bim* zajjal járt a folyosón. A másik cipő kemény sarka és talpa jól hallható *kit-kat-tal* zengett a kövön. Nem őr közeledett, és nem is szolgál. A szolgák puha cipői csak surrogtak, és ha még cipőt sem viseltek, a meztelen talpuk csattogott a folyosón. Csak a tehetősek engedhettek meg maguknak ilyesfajta, kövön kopogó lábbelit. A lassú léptek egyáltalán nem tűntek tétovának. Magabiztosság rejtőzött a hosszú, kimért léptek mögött.

Kulcs zörgött a zárban, és a nyelv nagyot kattant.

Látogató jött?

Kinyílt az ajtó, és Arista behunyorgott a vakító fénybe.

Belépett egy őr, durván félrelökte a hercegnőt, azzal vaskarpercet varázsolt elő valahonnan, és a falhoz láncolta a csuklóját.

Ott hagyta a földön ülve, a feje fölé tartott karral, majd kiment, de nem zárta be az ajtót.

A következő pillanatban, kezében lámpással belépett Saldur régens.

– Hogy vagy ma este, hercegnő? – rázta meg a fejét szomorúan az öregember, és ciccegő hangot hallatott. – Nézz csak magadra, kedvesem! Milyen sovány vagy, és milyen mocskos! És Mariborra, honnan vetted ezt a ruhát? Nem mintha sok maradt volna belőle. És a kék foltok is újnak tűnnek. Megerősszakoltak az örök? Nem, azt nem hiszem. – Saldur suttogássá halkította a hangját. – Akkor is *rendkívül* szigorú parancsot kaptak, amikor Modina járt itt. Megvádoltam egy ártatlan börtönőrt, hogy tisztátalan módon érintette, aztán példát statuálva ökrökkel tépettem szét a testét. Azután nem voltak hasonló gondjaink. Talán egy kicsit erős intézkedésnek tűnik, de hát mit kezdtem volna egy terhes császárnővel, nem igaz? Persze a te esetemben annyira nem érdekel a dolog, csak hát az örök erről nem tudnak.

– Mit keresel itt? – hörögte Arista. Mély, rekedt hangján még maga is meglepődött.

– Gondoltam, elmesélem a híreket, kedvesem. Kilnár és Vernes elesett. Rhenydd most már a birodalom boldog része. A maranoni ültetvények a Delgosi-félszigeten szép szürettel ajándékoztak meg, így lesz mivel etetni a csapatainkat télen. Visszafoglaltuk Ratibort, de ki kellett végezni néhány árulót, hogy példát állítsunk. A parasztnak meg kell ismerniük a lázongás következményeit. A végén már hangosan átkozták a nevedet.

Arista tudta, hogy Saldur igazat beszél. Nem mintha látta volna az igazságot a vénember arcán, amiből alig észlelt valamit saját összetapadt haja bozontja alól. Saldurnak egyszerűen nem volt oka hazudni.

– Mit akarsz?

– Igazából két dolgot. Azt akarom, hogy elismerd, az Új Birodalom győzedelmeskedett, és semmi sem állhat az útjába. Az életednek vége, Arista. Heteken belül kivégeznek. És az álmaid már régen szertefoszlottak. El kell temetned őket Hilfred és Emery sírja mellé.

Arista egész testében megfeszült.

– Meglepődtél? Akkor értesültünk Emery-ről, amikor visszafoglaltuk Ratibort. Hogy megrontod a férfiak életét! Először őt ölelted meg, aztán Hilfredet is. A fekete özvegyek irigyen tekintenek rád.

– És mi a második? – kérdezte a fiatal nő, és érezte a régens pillanatnyi zavarát. – A második ok, amiért eljöttél hozzám csevegni?

– Á, igen. Tudni akarom, ki segédkezett neked.

– Hilfred. Megölelted, emlékszel?

Saldur elmosolyodott, aztán keményen arcon vágta az unokahúgát. Az Arista csuklóját megbéklyózó láncok megfeszültek, ahogyan a nő megpróbálta védeni magát. A régens egy darabig hallgatta a hercegnő halk sírdogálását, aztán folytatta:

– Okos lány vagy, túl okos ahhoz, hogy a javadra váljon, de azért nem *ennyire* okos! Hilfred megmenekített a letartóztatás elől, talán még bujtatott is hetekig, de nem juttathatott be a palotába, és nem találhatta meg ezt a börtönt. A negyedik emeleti örök egyenruhájában halt meg. Valaki segített neked megszerezni azt az egyenruhát, és én tudni akarom, ki volt az!

– Senki, rajtam és Hilfreden kívül.

Saldur ismét arcon vágta. Arista felkiáltott, és megrázkódó teste megcsörrentette a láncokat.

– Ne hazudj nekem! – A régens ismét felemelte a kezét.

A nő sebesen beszélt, hogy elodázza az ütést.

– Mondtam, csak én. Szobalányként dolgoztam a palotában. Az egyenruhát loptam.

– Mindent tudok arról, hogy egy Ella nevű takarítónőnek adtad ki magad. De az egyenruhát nem szerezhatted meg segítség nélkül. Valami magas rangú személy segített neked. Tudnom kell, ki az áruló. Mondd meg szépen! Ki támogattott?

Amikor a lány nem válaszolt, még kétszer megütötte.

Arista összehúzta magát.

– Elég!

– Ki vele! – morogta a régens.

– Nem bánthatod a barátnőmet! – bukott ki Aristából.

– *A barátnődet?*

Hibáját felismerve a nő az ajkába harapott.

– Tehát nő az illető. Ez azért jelentősen leszűkíti a lehetőségeket, nem igaz? – Saldur egy rövid láncon lógó kulccsal játszadozott, szórakozottan pörgette a mutatóujja körül. Eltelt néhány perc, aztán leguggolt, és a földre tette a lámpást.

– Kell nekem egy név, és te el fogod árulni. Azt hiszed, magaddal viheted a sírba az állítólagos barátnőd kilétét, de akár hűségből tartod a szád, akár az irántam érzett gyűlöletből, gondold meg még egyszer! Azt hiszed, ezt a néhány hetet már kibírod, de ha egyszer igazából nekilátunk, a gyors halálért fogsz rimánkodni.

Félresöpörte a fiatal nő haját.

– Micsoda csinos arcocska! Nem hiszel nekem, ugye? Még mindig olyan tapasztalatlan vagy, olyan jóhiszemű, mint egy gyermek! Hercegnőként elkényeztettek. Azt gondolod, hogy a ratibori köznéppel meg a padlósikálással eltöltött idő megkeményített? Azt gondolod, nincs mit veszítened, hogy ennél már nem lehet lejjebb?

Megsimogatta az arcát, és Arista hátrahőkölt.

– Látom a szemedben, hogy maradt benned némi büszkeség és nemesség. Nem fogod fel, milyen mélyre süllyedhetsz még. Hidd

el, Arista, én megfoszthatlak a bátorságodtól, és megtörhetlek. Ne akard megtudni, milyen sokat árthatok neked!

Lágyan simogatta a nő haját, aztán megragadta. Keményen meghúzta, amivel hátrafeszítette a hercegnő fejét, és kényszerítette, hogy a szemébe nézzen. Az öregember tekintete megállapodott az arcán.

– Még mindig tiszta vagy, nem igaz? Még nem érintett férfi, kétféleképpen is be vagy zárva a tornyodba, ugye? Gyanítom, hogy sem Emery, sem Hilfred nem mert ágyba vinni egy hercegnőt. Talán ezzel kellene kezdenünk. Tudatom az örökkel, hogy... Nem: külön megparancsolom nekik, hogy gyalázzanak meg. Mindketten nagyon népszerűek leszünk. Az emberek hosszított őrségért fognak folyamodni, hogy éjjel-nappal erőszakoskodhasanak veled.

Saldur eleresztette a haját, és hagyta, hogy a nő feje előrebukjon.

– Amikor aztán már elég sok ideje használnak, és minden büszkeséged elillant, a főinkvizitorért küldetek. Biztosan kapva kap majd az alkalmon, hogy kiűzze a gonoszt Melengár híres boszorkányából. – Saldur közelebb jött, és nagyon halkán, nagyon bensőségesen beszélt. – Találékony ember az, szinte művészet, amit egy pár láncsal, egy vödör vízzel és egy tüzes vassal művel. Addig fogsz sikoltozni, amíg végül a hangod is elapad. Elájulsz majd, és arra ébredsz, hogy a rémálom még korántsem ért véget.

Arista megpróbált elfordulni, de a ráncos kezek ismét arra kényszerítették, hogy a nagybátyja szemébe nézzen. Az idős férfi ábrázata nem tűnt elégedettnek, sem tébolyultnak. Komor, szinte szomorú arcot vágott.

– Olyan kint fogsz érezni, amiről nem hitted, hogy lehetséges. Minden megmaradt bátorságod a legendák és az emlékezet világába távozik. Aztán elveszíted az eszedet, és csak egy nyáladzó,

sebzett húsdarab marad belőled. Akkor már az öröknek sem kellesz.

Saldur közelebb hajolt, annyira, hogy Arista az arcán érezte a vénember leheletét, és attól tartott, az egyházférfi megcsókolja.

– És ha ezek után még mindig nem árulod el, amit tudni akarok, a figyelmemet a kedves kis család felé fordítom, akik befogadtak. Barkerék, ugye? Lefogatom és idehozatom őket. Az apa végignézi, ahogyan a felesége átveszi a helyedet a börtönörök között. Aztán az asszony lesz a szemtanúja, miként négyelik fel a férjét és a fiait. Képzeld csak el, hogyan érzi majd magát, amikor látja meghalni a legkisebb fiát, akit te állítólag megmentettél. *Téged* fog okolni, Arista! Az a szegény asszony elátkozza a nevedet, és helyesen teszi, hiszen a te hallgatásod örli majd porrá az életét.

Kedvesen megütögette Arista lángoló orcáját.

– Ne kényszeríts ilyesmire! Mondd meg az áruló nevét! Fel ségárulás bűnével vétkes, de a szegény Barkerék semmiről sem tehetnek. Semmi rosszat nem tettek. Egyszerűen árul el az asszony nevét, és mindezeket a borzalmakat elháríthatod!

A fiatal nő nem tudott gondolkodni, és erősen zihált. Az arca lüktetett az ütésektől, és a szájában érzett sós-fémes íztől felfordult a gyomra. A bűntudat Emery és Hilfred képét vetítette a szemé elé, akik miatta haltak meg. Képtelen lett volna elviselni, ha a Barker család vére is az ő kezén száradna. Hogy az ő hibái miatt szenvedjenek.

– Elmondom, amit tudni akarsz – hörgögte végül. – De cserébe gondoskodj róla, hogy Barkeréknek semmi bántódása sem esik!

Saldur együttérző arcot vágott, és szinte nagyapás vonások jelentek meg az ábrázatán, amiket a gyerekkorából olyan jól ismert. Arista fel nem foghatta, miképpen lehet, hogy egyik percben szörnyű fenyegetéseket sorol, a másokban pedig ilyen kedvesen tekint rá.

– Hogyne gondoskodnék, kedvesem. Végére is nem vagyok szörnyeteg. Csak áruld el, amit tudni akarok, és a szörnyűségek nem történnek meg! Mondd: mi a neve?

A fiatal nő tétovázott. Saldur mosolya ismét eltűnt. A türelmi idő a végéhez ért. A hercegnő nagyot nyelt.

– Volt valaki, aki elbűjtatott, ennem adott, és még Gauntot is segített megtalálni. Igaz barát, nagylelkű és önzetlen. Szinte el sem hiszem, hogy feladom neked...

– A *nevét!* – erősködött Saldur.

Amikor Arista felemelte a fejét, könnyek csorogtak végig arcán.

– A neve... a neve... Edit Mon.